

ИЗХ. №: 198-10.11.2017 г.

ДО:

Г-ЖА МЕНДА СТОЯНОВА

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ПО БЮДЖЕТ И ФИНАНСИ КЪМ НС

НАРОДНО СЪБРАНИЕ на РБ

ВХ № ДГ-733-00-30

ПОЛУЧЕНО НА 13.11.2017 г.

ОТНОСНО: ЗИД НА ЗАКОНА ЗА ДАНЪК ДОБАВЕНА СТОЙНОСТ СЪС СИГНАТУРА №702-01-41 И ПРЕДЛОЖЕНОТО ИЗМЕНЕНИЕ НА ЧЛ. 4 Т. 37 ОТ ЗАДС

Уважаема г-жо Стоянова,

Във връзка с предстоящото разглеждане и последно гласуване на Закон за изменение и допълнение на Закона за данък добавена стойност със сигнатура №702-01-41 бихме искали да насочим вниманието Ви към едно от съществените изменения в законопроекта, което е в противоречие на Европейските изисквания, съдебната практика на Българския Върховен Административен Съд и тълкуването на Съда на ЕС във връзка с данъчното облагане на енергийни продукти.

Параграф 41 от ЗИДЗДДС внася голямо изменение в чл. 4 т. 37 от ЗАДС, в и по-конкретно понятието „енергиен продукт за отопление“. В мотивите към законопроекта, липсват всякакви аргументи в полза на изменението, като открито се заявява че е необходимо поради „отстраняване на различното тълкуване между администрацията и съдилищата“. Не е ясно какво се влага в термина „химически заводи“ нито коя производствена дейност обхваща. Остава впечатление, че всяка енергийна суровина, използвана в „химически завод“, в процес при който се отделя топлина (независимо от крайното и предназначение и цел) ще бъде третирана като акцизна стока. В резултат от това ще бъдат предизвикани нова поредица от дела, които ще са в допълнителна тежест, както за индустрията, така и за държавната администрация и съдилищата.

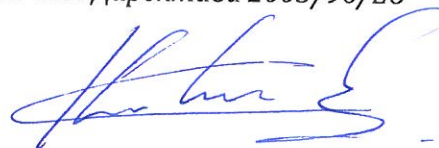
Като организация представляваща интереса на енергоинтензивната индустрия в България, част от която са химическите предприятия, се обявяваме категорично против предложеното изменение.

Предлагаме от текста на предложението за изменение на чл. 4 т.37 от ЗАДС да бъде изключено словосъчетанието: „химически заводи“.

Приложения:

1. Становище на БФИЕК относно предложение за изменение на чл. 4 т. 37 от ЗАДС
2. Становище относно неприложимост на дело С-240/01 към Директива 2003/96/ЕО

С уважение,

Константин Делишевков
Изпълнителен директор
Член на УС на БФИЕК

10.11.17 г.

ПРИЛОЖЕНИЕ 1: СТАНОВИЩЕ НА БФИЕК ОТНОСНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ ЗА ИЗМЕНЕНИЕ НА ЧЛ. 4 Т. 37 ОТ ЗАДС

Съгласно разпоредбите на Директива 2003/96/ЕО на Съвета от 27 октомври 2003 година относно реструктурирането на правната рамката на Общността за данъчно облагане на енергийните продукти и електроенергията, определена категория енергийни продукти подлежат на освобождаване от данъчно облагане.

Съгласно чл. 2 т. 4 б):

4. *Настоящата директива не се отнася до:*

б) *следните приложения на енергийни продукти и електроенергия:*

— *енергийни продукти, използвани за цели, различни от моторни горива или горива за отопление,*

— *енергийните продукти с двойно предназначение.*

Един енергиен продукт е с двойно предназначение когато се използва едновременно както за гориво за отопление, така и за цели, различни от моторно гориво или гориво за отопление. Използването на енергийните продукти за химическа редукция и при електролитни и металургични процеси се счита за двойно предназначение.

С изменение на ЗАДС с ДВ, бр. 63 от 2006 г., в сила от 04.08.2006 г., в чл. 4 е въведена т. 10, която цели да имплементира цитирания от Директивата текст.

Параграф 41 от ЗИДЗДДС внася съществено изменение в чл. 4 т. 37 от ЗАДС, в и по-конкретно понятието „енергиен продукт за отопление“. Съгласно действащото законодателство енергиен продукт за отопление представлява:

„продукт, участващ в процес, свързан с отделянето на топлина, която се използва непосредствено или чрез преносна среда. Енергийният продукт за отопление включва всички случаи, когато енергийни продукти се изгарят и получената топлина се използва независимо от крайното ѝ предназначение, с изключение:

а) за цели по т. 10 и 33;

б) за цели, различни от моторно гориво или гориво за отопление.“

Съгласно предложението за изменение текстът придобива следния вид :

„Енергиен продукт за отопление е продукт, участващ в процес, свързан с отделянето на топлина, която се използва непосредствено или чрез преносна среда. Енергиен продукт за отопление не се ограничава само до използването му за отопление на помещение. Използването на енергиен продукт за отопление включва и всички случаи, когато енергийни продукти се изгарят и получената топлина се използва независимо от крайното ѝ предназначение, включително използването в оранжерии, бази за вторични суровини, химически заводи, с изключение: (...)“

Въвеждането на изменението няма да отстрани противоречията в тълкуването между митническата администрация и съдилищата, а напротив – ще ги задълбочи, като внесе допълнително объркване, тъй като разширеното приложно поле на разпоредбата ще даде на митническите органи ново основание за отказ от освобождаване от акциз. Не е ясно какво се влага в термина „химически заводи“ и по-конкретно коя производствена дейност е включена в приложното му поле. На практика всяка енергийна суровина, използвана в „химически завод“, в процес при който се отделя топлина (независимо от крайното и предназначение и цел) ще бъде третирана като акцизна стока. В резултат от това ще бъдат предизвикани нова поредица от съдебни производства, които ще са в допълнителна тежест, както за индустрията, така и за държавната администрация и съдилищата. Съгласно предлаганото изменение е налице конкретизиране и изключително разширяване на третото изречение на чл. 4 т. 37 ЗАДС. Следва да отбележим, че не е налице изрично определение за „енергиен продукт за отопление“ в европейското законодателство. В подобна хипотеза е правилно да се изхожда от тълкуване на конкретните текстове в светлината на **духа и основните цели** на Директивата.

В тази връзка следва да се посочат и следните съображения от Преамбюла на Директивата:

Съображение (22) от Директива 2003/96/ЕО гласи: *„Енергийните продукти, следва основно да бъдат предмет на рамката на Общността, когато се използват като гориво за отопление или моторно гориво. В такава връзка същността и логиката на данъчната система изключват от обхвата на рамката двойното предназначение и използването на енергийните продукти за нещо различно от гориво (...)“*.

Съображение (28) от Директива 2003/96/ЕО гласи: *„Някои случаи на освобождаване от данъци или намаление на нивото на облагане може да се окажат необходими особено поради (...), поради риска от загуба на конкурентоспособност в международен мащаб или съображения свързани с околната среда.“*

Съображение (29) от Директива 2003/96/ЕО казва: *“Следва да се обърне внимание на предприятията, които сключват договори за повишаване на опазването на околната среда и енергийната ефективност, като енергоемките предприятия се нуждаят от специален режим“*

За да вникнем допълнително в целта на чл. 2 т. 4 буква б) от Директива 2003/96/ЕО следва да изтъкнем и част от тълкуването установено трайно в практиката на Съда на ЕС. Всяко отделно преюдициално запитване има за предмет конкретна производствена дейност, но основният принцип, който е преповтарян в мотивите на Съда е следният:

„[...] енергиен продукт, който се изгаря в рамките на производствен процес, може да има двойно предназначение, доколкото [...] този процес не може да завърши успешно, без да се използва вещество, за което е безспорно установено, че може да се получи само чрез изгарянето на споменатия енергиен продукт.“

крайните химически елементи. Тези производствени процеси и използваните при тяхното реализиране енергийни продукти, обаче, са обект на цитираните от Директива 2003/96/ЕО текстове и следователно трябва да бъдат изключени от приложното поле на понятието „енергиен продукт за отопление“.

Като организация представляваща интереса на енергоинтензивната индустрия в България, част от която е химическата промишленост, се обявяваме категорично против предложеното изменение.

Предлагаме от текста на предложението за изменение на чл. 4 т. 37 от ЗАДС да бъде изключено словосъчетанието: „химически заводи“.

ПРИЛОЖЕНИЕ 2: СТАНОВИЩЕ ОТНОСНО НЕПРИЛОЖИМОСТ НА ДЕЛО С-240/01 КЪМ ДИРЕКТИВА 2003/96/ЕО

Цитираното становище на генералния адвокат по дело С-240/01 и самото решение на Съда на ЕС са във връзка с преюдициално запитване с правно основание Директива 92/81/ЕИО на Съвета от 19 октомври 1992 година за хармонизиране структурата на акцизите върху минералните масла. Предмет на чл. 4 т.37 и т.10 от ЗАДС е Директива 2003/96/ЕО на Съвета от 27 октомври 2003 година относно прес-структурирането на правната рамката на Общността за данъчно облагане на енергийните продукти и електроенергията, Съгласно Съображение 1 и 2 от Преамбюла на Директива 2003/96/ЕО :

„Като взе предвид, че : Приложното поле на Директива 92/81/ЕИО на Съвета от 19 октомври 1992 година за хармонизиране структурата на акцизите върху минералните масла (1) и на Директива 92/82/ЕИО на Съвета от 19 октомври 1992 година за сближаване на акцизните ставки за минералните масла (2) се отнася само до минералните масла. Липсата на разпоредби на Общността, въвеждащи минимална данъчна ставка за електроенергията и енергийните продукти, различни от минерални масла, може да окаже неблагоприятно въздействие върху правилното функциониране на вътрешния пазар.“

Към момента на постановяване на заключението на генералния адвокат, както и крайния съдебен акт по дело С-240/01 действа единствено Директива 92/81/ЕИО, от чието приложно поле са изключени голяма част от енергийните продукти, по-късно попадащи под режима на Директива 2003/96/ЕО, включително и природния газ (аргумент чл. 2 д). С оглед на това обстоятелство, Съдът на ЕС е тълкувал и прилагал своята логика на база различен кръг обществени отношения, с оглед най-вече на различния вид енергиен продукт както и производствените процеси, в които той е включен. Самият дух и цел на Директивата, отнасяща се единствено до минералните масла се различава от Директивата относима за енергийните продукти като цяло и електроенергията.

Смятаме, че не е налице основание тълкуванията по цитираното дело да бъдат отнесени към актуалните обществени отношения, свързани с прилагането на Директива 2003/96/ЕО приложима за всички енергийни продукти (различни от минерални масла) и електроенергията, за която има постановявани съдебни решения както от СЕС, така и от Върховния административен съд. В тази връзка, моля да обърнете внимание на подробните мотиви към становище на БФИЕК с Изх. №198-10.11.2017г.